

лѣлый въ развратъ и безбожіе, старъ язычески міръ ся подновилъ отъ христіанство-то сега.

Нъ послѣ, кога-то законъ-тъ опрѣдѣлилъ, сичкы-ти членове на господарство-то да сж членове и на черковж-тж, то ся набькали въ неж цѣли купища хора, безъ никакво расположеніе камъ Христіанскж-тж вѣрж, та никакъ си и непомысливали зарадъ испълняваніе-то на нейны-ты законы, и животъ-тъ на христіанско-то общество ся раздвоилъ: Имало отъ членове-ты му едны, кои-то были примѣръ съ высоко-то си самоотверженіе, пълнж-тж си камъ Бога прѣданность, христіанскж-тж си любовь и нравственнж чистотж, а другы — обтънжли въ житейскы gryжи, прѣдадени на грубы-ты си страсти и нечисто удовольствіе, щото много-пжти живѣяли по-лоше и отъ самы-ты язычници.

Срѣщу вторженіе-то на тыя язычески въ него пороци ся борили сичкы-ты почти по-добри пастыри на онова врѣмя, н. пр. като: Василій Великій, Григорій Богославъ, Св. Амвросій, Бл. Августинъ и особито Св. Ив. Златоустъ.

Той отъ млады години още посвятилъ себе си да служи Богу. Надаренъ природно съ прѣкрасны способности, получилъ и отлично образованіе, и най-напрѣдъ го направили диаконъ, а послѣ — и пресвитеръ въ Антиохіж *). Въ тоя си чинъ още сполучилъ той да заслужи прѣдъ зачюденыя отъ краснорѣчіе-то му народъ имя-то Златоустъ, кое-то си му е останжло вече за вынагы. Отъ

*) Баща му на Ив. Златоуста (347 г.) былъ началникъ на Сирійскы-ты войскы, а майка — добродѣтельна-та жена Антуза, коя-то въ желаніе-то си да направи сына си достяпенъ за по-высокы-ты длжности на господарство-то, трудила ся да му даде най-добро-то на него врѣмя въспитаніе. Учитель на словесность-тж му былъ прочютый тогава вѣтїи ливаній. Нъ той увличанъ отъ ревность камъ подвижничество-то, веднага слѣдъ въспитаніе-то си, поискалъ да си дрыще въ пустынь-тж. И само трогателна-та молба на удовлѣж-тж му вече майкж могла да го задържи при себе си, дордѣ бше жива, та че чякъ слѣдъ смърть-тж ѳ ся уединилъ въ една пещерж около Антиохіж, и тамъ прѣкаралъ около седемъ години, да си подвизава въ суровы-ты подвигы на благочестіе-то. Послѣ Антиохійскій Архиепископъ, Мелетій го повыкалъ и го направилъ диаконъ, и пжкъ прѣемникъ-тъ му Флавианъ — пресвитеръ (386 г.), като го поставилъ и проповѣдникъ въ съборнж-тж черковж, дѣто отъ уста-та му текла таквази благодать, щото сичкы, кои-то го слущали, не могли да ся наситять на сладкы-ты му думы. Най-много ся прославилъ той по бесѣды-ты си прѣдъ страха и уныніе-то, кои-то бѣхж обзѣли Антиохійцы-ты, кога-то свалихж статуж-тж на Теодосія Великій.

Кога-то станжлъ Цариградскы Архиепископъ (398 г.), и ся занимавалъ съ поправаніе-то на нравы-ты, нарядилъ и чина на Богослуженіе-то, даващецъ му по-голѣмо благолѣпіе. Въ сжще-то врѣмя той пращалъ и священници да крыщавать дивы-ты Скрыты и въдворявалъ благочиніе-то въ Тракійскы-ты черковы, примирявалъ западны-ты епископы съ Антиохійскы, и поерѣдничествувалъ въ распри-ты на Азійскы-ты епископы.